Răzbunarea Catârului

Mai mulți catâri fuseseră cumpărați pentru nevoile unui regiment prusac. In primele săptămâni pe care le petrecu Florin (așa se numea unul dintre catâri) în grajdurile nemțești observă că soldatul, care avea datoria să dea grăunțe catârilor, oprea zilnic dela fiecare, câte o porție de ovăz. Cum Florin cu toate că era un simplu animal avea în el spiritul de observație, și nici nu se sătura cu ce-i dădea soldatul, hotărâ să se răzbune. Intr'o zi, după ce Herman, soldatul, împărți rația animalelor și plecă cu un săculeț cu ovăz sub pelerină, Florin văzu apropiindu-se sublocotenentul care inspecta grajdurile. Ofițerul făcu semn soldatului să se apropie, iar catârul apropiindu-se, încet, pe la spatele lui, în clipa când salută țeapăn, îi apucă cu dinții mantaua, i-o smulse de pe umeri și sacul cu ovăz căzu jos.

— Ce e asta? strigă ofițerul furios.

— Ovăz, d-le locotenent.

— Hei! boule, văd că e ovăz, dar ce caută sub mantaua ta?

— Păi, d-le locotenent, catârii nu au vrut să mănânce azi ovăz, și-l aduceam înapoi.

— Ce spui mă, că n'au vrut să mănânce catârii? Cum îndrăznești să minți așa?

— Poate sunt bolnavi, d-le locotenent.

— Ce bolnavi, am raportul veterinarului la mine, în care spune că sunt toți sănătoși.

— Atunci, d-le locotenent poate le-a trecut vreo idee prin cap.

— Ah! o idee! îți arăt eu idee. Ah! hoțule, furi pe bietele dobitoace, îți furi șefii, furi țara, stai că-ți arăt eu ție, și locotenentul îi trase două palme sdravene apoi îl trimise la arest. Șase luni după această mică întâmplare, Florin era înhămat la un tun, și urma peripețiile războiului dintre nemți și francezi. Intr'o zi, lângă Soissons, două schije de obuz loviră pe bietul animal, și-l răniră la burtă și la coapsă. Conducătorul furgonului îi luă hamurile și-l lăsă pe câmp să moară. Spre seară, nemții fură respinși la șapte kilometri de primele lor poziții și locuitorii din Saint-Merod se înapoiară în sat. Primarul era tocmai la masă, când se auzi un nechezat jalnic în curte. Toată lumea eși să vadă ce e, și'n curte văzură pe Florin care se târâse până acolo în nădejdea unui ajutor Micul Justin, fiul primarului, era și el acolo, și atunci fie din instinct, fie din întâmplare, își rezemă capul de umărul lui. Justin se înduioșă și zise tatălui său.

— Uite tată ce blând e, hai să-l luăm noi.

— Aș vrea să-l ținem aici, dar e așa de rănit și de slab, încât n'avem ce face cu el.

— Ori și cum tată, să-l adăpostim în grajd și să-i dăm de mâncare.

Primarul făcu semn că se învoește și Justin îl duse în grajd, unde veterinarul îi făcu un pansament.

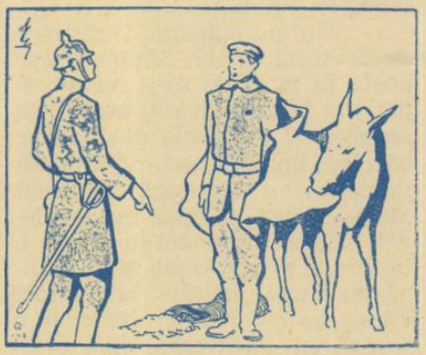

Peste câteva zile Florin, se însănătoși și se născu o prietenie între Justin și catâr. Șase luni trăiră în cea mai desăvârștă liniște, când nemții se hotărâră să mai atace odată satul Saint-Merod, de data asta francezii se retraseră în tranșee la trei kilometri. Satul fiind ocupat de germani comandantul chemă pe primar și-i zise:

— Ești primar și iată ordinele mele. Nu las decât treizeci de oameni în sat, dar dacă li se întâmplă cea mai mică neplăcere, ard și omor tot, pretutindeni.

— D-le Maior, n'o să aveți nici ce arde, nici pe cine omorî, cunoaștem regulile războiului.

— Vorbe, vorbe, pentru mai multă garanție voi lua ostatici.

— Ostatici?!

— Da, d-le primar. Mai întâi, acel bătrân, care moțăe sau se face, de la colțul vetrei, apoi pe băețelul care e în pragul ușei și care se uită așa de urât la mine.